

LIEČITELKA

Marek sa zobudil po poobednom spánku. Necítil sa o nič lepšie. Keďže mohol ležať len na ľavom boku, celé telo mal stuhnuté. Rád by sa prehodil na pravý bok, ale popáleniny mu to nedovolili. Napriek tomu bol rád, že sa zobudil doma. V nemocnici, kde strávil skoro 3 týždne sa nevyspal vôbec, poriadne sa nenajedol a pomohli mu tam len minimálne. Rany sa hojili veľmi pomaly.

„Spíš, meteorit?“ opýtala sa Mandula. „No už nie, keď sa ma pýtaš. A nevolaj ma meteorit, prosím ťa“ podráždene odpovedal Marek.

„Ale no tak, mohlo to byť aj horšie, mohol ťa ten meteorit aj trafiť.“

„Možno by to tak bolo aj lepšie, mal by som pokoj, všetko lepšie ako toto“ opúšťal sa Marek. Mandula sa len uškrnula. Na takéto reakcie bola od tej udalosti zvyknutá.

„Pozri, dnes vyšiel ďalší článok. K tomuto sú aj nejaké fotky z toho výskumu, čo tam už robia. Chceš sa pozrieť? Ja zatiaľ polejem kvety, nejak sa im nedarí.“

„Nechcem to vidieť, nechcem o tom nič vedieť. Tie kvety vyzerajú naozaj biedne, zide sa im trochu vody. A môžeš aj tú mačku niekam odniesť, stále je tu, mám pocit, že ma sleduje“ odvrkol Marek.

Mandula zodvihla mačku, na rukách ju pohladkala a preniesla do obývačky. „Určite nemáš nič lepšie na práci ako pozorovať pána nepríjemného,“ prihovorila sa jej.

...

Marek trpel, keď musel ísť v noci na záchod. Prejsť na toaletu v neveľkom byte po Mandulinej babke bolo náročné a keď sa z neho vrátil naspäť do postele bol šťastný, že to zvládol. Hneď ako zaľahol na ľavý bok zacítil na chrbte hladkanie. Usmial sa, ale nevenoval mu veľkú pozornosť, pretože chcel hneď zaspáť. To sa mu podarilo, ale ako aj po iné noci, stále sa počas nej budil.

Nakoniec predsa len zaspal, pretože sa zobudil na pozdrav od Manduly.

„Dobré ranko, ako si sa vyspal?“

„Geniálne, ako každú noc,“ odpovedal Marek. „Ty?“

„Tiež to nebolo nič moc, spala som na gauči v práci, lebo hneď ako som vybavila jednu pohotovosť, volali ďalší, tak už som ostala do rána na klinike.“

„Tak to ma mrzí. Naozaj,“ povedal Marek a chytil Mandulu za ruku. „Ešteže ideš do práce až poobede, teraz si môžeš trochu oddýchnuť. Pod si ľahnúť ku mne.“

Trochu sa na posteli posunul, nech má Mandula miesto. Zozadu ju objal. Mrzelo ho, že je na ňu občas nepríjemný. To tie zranenia a celá tá udalosť... všetko ho bolelo, lepšilo sa to

len pomaly a vybíjal si to na nej, lebo bola skoro stále na blízku. Objal ju pevnejšie a dal jej pusu na vlasy. Mandula sa usmiala a pritisla sa k nemu bližšie.

...

Marek sa zas zobudil uprostred noci. Pozrel sa na hodiny na mobile, bolo 03:04. Zablokoval mobil a položil ho na stolík. Za jeho chrbtom ale stále nejaké svetlo svietilo. Bože, Mandula je stále na tom telefóne, aj v noci, pomyslel si otrávene. V tom zacítil dotyk a pohladenie na chrbte a trochu pookrial. Skúsil sa pretočiť na chrbát a rukou zavadil o mačku, ktorú mal zas za chrbtom a mal pocit, že ho pozoruje aj počas noci. Urazene prešla cez celú posteľ na jej koniec, zoskočila z nej a išla do obývačky. Chvalabohu. Za pár sekúnd počul ako mačka zhodila nejakú knihu z police. Takto v strede noci to znelo ako výbuch bomby.

„To je zase noc,“ zafrflal si Marek, ale ani mu nenapadlo, že by vstal. Pomaly zaspal pri príjemnom hladkaní po chrbte.

...

Ráno sa Marek zobudil a napriek kostrbatej noci sa cítil trochu oddýchnutejšie. Z kuchyne cítil vôňu raňajok, ale nepočul kedy Mandula vstala.

„Dobré ránko“ pozdravil ju Marek, „ako si spala?“

„Zas som toho veľa nenaspala, do rána sme operovali, tak som začala robiť praženicu, nech sa spolu naraňajujeme, keď vstaneš.“

Marek sa vymotal z postele. Naozaj mal viac síl, tak prešiel do kuchyne. Pozrel na Mandulu. Mala kruhy pod očami a bola bledšia ako zvyčajne. Tieto nočné služby ju vyčerpávajú, pomyslel si. Mačka sedela na padnutej knihe a striedavo pozerala raz na Mandulu a raz na Mareka. Kniha, o ktorej ani nevedel, že ju doma majú bola nenápadná, ošuntelá, bez obalu a bez akéhokoľvek nápisu na nej. Vedľa mačky stála kedysi majestátna dracéna, ktorej opadali listy a tie čo ostali nabrali žltý odtieň. V tom sa zarazil.

„Počkaj. Ty si tu v noci nebola? Kedy si išla naspäť do práce?“

„Neviem presne, zhruba okolo polnoci, prečo?“

Marek sa zamyslel. Keď sa v noci pozeral na hodiny, asi zle videl. Pravdepodobne nebolo 3.04, ale 23.04. Rozhodol sa, že sa tým nebude ďalej zaoberať.

„Len tak. Vonía to vynikajúco, som hladný ako vlk, asi sa mi už vracia normálny apetít.“ Mandula jedla menej, veľa zívala a popri jedle na mobile čítala správy.

„Chceš počuť niečo nové o meteorite?“

„No daj.“

„Píšu tu o nejakých zvláštnostiach. Vraj by sa po mesiaci od pádu takéhoto meteoritu už mala zem zas dávať dokopy. Ale ten kráter, pri ktorom ťa našli je stále úplne mŕtvy. Ani náznak života, ani burina tam nerastie, nič. Príroda naokolo sa nevracia do normálu, čo by sa už malo diať. Píšu, že sa tomu miestu vyhýbajú aj zvieratá a zoširoka ten kráter obchádzajú. Akoby tam bolo niečo zlé.“

„Hmm... asi s tým doletel nejaký vesmírny bordel. Ktovie.“

„Naozaj si z toho nepamätáš vôbec nič?“ Marek mal dnes lepšiu náladu, tak túto otázku, ktorú počul tisíckrát odkedy sa zobudil v nemocnici neodbil ako vždy.

„Pamätám sa, že sa zrazu úplne zotmel. Dvihol sa vietor a vo vzduchu bolo cítiť také predbúrkove napätie, takú špecifickú vôňu, poznáš to? A potom len strašný, uši trhajúci hukot. Myslel som si, že ohluchnem. A to je všetko.“

„No, hlavne, že už si tu doma so mnou,“ odpovedala Mandula „Idem si ľahnúť, som úplne k.o.“

...

Vyšlo slnko. Marek sa znova cítil o niečo lepšie, zdalo sa, že aj pravý bok sa mu v noci trochu viac zahojil. Pocítil hlad a tešil sa na raňajky, čo mu Mandula pravidelne robievala odkedy sa vrátil z nemocnice. Opatrne sa otočil na chrbát a všimol si, že Mandula ešte spí. Je to nezvyčajné, väčšinou vstáva skôr ako on.

„Mandula, už je ráno,“ zašepká, ale ona len niečo zamrmle a zamrví sa.

„Bola si zas na nočnej?“

„Nie, len sa mi nejak nechce ešte vstať, som unavená.“

„Tak si ešte polež, dnes skúsím raňajky spraviť ja. Nebude to také veľkolepé ako tvoje raňajky, ale skúsím aspoň pripraviť ovsenú kašu.“

Pomaly sa zdvihol z postele, nebolo to úplne ono, ale cítil, že telo ho poslúchalo viac. Nasypal vločky do hrnca, zalial ich mliekom a dal zohriať. Nakrájal k nim banán, obliat to medom. Bolo to jednoduché, ale bol rád, že to zvládol sám a bez pomoci. K dobrej nálade si pustil príjemnú hudbu, pesničku čo má rada aj Mandula, možno sa jej bude príjemnejšie vstávať. Zaúčinkovalo to a Mandula sa síce s úsmevom, ale stále pomerne zničenou vyzerajúca objavila v kuchyni. Marek jej odpratal veci zo stoličky a v tom si všimol starú ošuntelú knihu, ktorú včera zhodila mačka.

„Čo je toto za knihu? Včera som ju videl prvýkrát.“

„Ale, taká nejaká stará, asi po babke, včera som ju ešte len začala čítať.“

Sadli si k raňajkám, ale Mandula sa v kaši len prehrabávala.

„Nechutí ti?“

„Mmmm, je veľmi vydarená, ale nejak nie som vo svojej koži.“

Marek sa na ňu zahľad. Napriek tomu, že nebola v noci v práci vyzerala ešte strhanejšie ako včera. Kruhy pod očami boli fialovejšie a jej pokožka ešte bledšia, ledva držala v rukách lyžičku. Začínal mať o ňu trochu obavy. Že by to na ňu celé doliehalo viac ako si on všimol a ako je ona ochotná priznať?

„Láska vyzeráš hrozne. Je všetko v poriadku?“

„Tak to ti ďakujem pekne. Ty tiež nevyzeráš bohvieako. Ale inak ani sama neviem. Bolí ma krk aj kríže, som unavená a ešte ma aj hlava pobolieva.“

„Po raňajkách ťa môžem poriadne pomasírovať, čo povieš,“ ponúkne jej Marek. „To by bolo faaajn.“

...

Po masáži ešte obidvaja oddychovali v posteli a Mandula sa hrala na telefóne. Mandula zrazu ožila a povedala: „Marek, tento nový článok ti musím prečítať. Nejaký vedec vyskladal z kusov toho tvojho meteoritu nejakú kamennú postavu.“

„Čože?“ Pred očami sa mu zrazu mihol obraz obrovskej kamennej nohy, ktorá mu chcela šliapnuť na tvár. Rýchlo pokrútil hlavou a obraz vytesnil z hlavy. „Daj sem.“

„Áno, počkaj dočítam to, je tu toho hrozne veľa. Aj fotka. Pozri!“

Marek zobral do rúk telefón. Mal zvláštny pocit. Úplne stuhol, nevedel odtrhnúť zrak od fotky. Žalúdok mu zovrelo od nervozity a mal pocit, že sa mu takmer zahojené rany znova otvorili. Hlavou mu prebleskol obraz príšery vyliezajúcej z krátera. Aj tento výjav zahnal a dočítal článok dokonca. Zvyšok dňa mu tieto novinky nedali pokoj. Stále na neho myslel, ale nič ďalšie sa inde nedočítal. Googlil a hľadal po všetkých možných stránkach, ale nič nenašiel. Keby mohol, najradšej by sa išiel priamo na to osudné miesto pozrieť. Tieto myšlienky ho držali až kým nezaspal...

...

V noci sa Marekovi prisnil sen. Ocitol sa na obrovskej lúke, začal sa obzerať, nevedel si spomenúť ako sa tam ocitol, čo tam robí, prečo tam prišiel, ale to miesto poznal. Zrazu pocítil chlad, zdvíhal sa vietor. Pozrel sa na oblohu, zatiahla sa, najprv do siva, postupne nabrala zvláštny fialový odtieň. Z príjemného jarného sa postupne stal chladný tmavý deň. Začul niečo ako hukot lietadla, obzeral sa okolo seba a vedy to zbadal. Niečo horiace tam hore na oblohe sa rýchlo blížilo k nemu. Odkiaľ sa to berie? Je to meteorit? Kým sa stihol zamyslieť, uvedomil si, že sa to rúti priamo na neho. Dal sa na útek, ale bolo už neskoro. To neznáme teleso preletelo neďaleko Mareka a s ohlušujúcim rachotom dopadlo na zem. Tlaková vlna ho odhodila pár metrov od miesta kde stál a mal pocit, že pravú ruku má ako v ohni. Ležal na chrbte a v ušiach mu hučalo. Všetko ho bolelo a uvedomoval si, že sa odtiaľ musí rýchlo dostať. Snažil sa postaviť ale šlo to veľmi ťažko.

V tom v blízkosti zaznamenal pohyb. Z krátera vyliezala postava. Nemohol to byť človek, postava bola obrovská. Bola celá čierna, akoby poskladaná z obsidiánu. Marek nevedel určiť, či je to jeho telo, či je to oblek alebo brnenie. Na niektorých miestach na tele na ňom ešte blčal oheň, inde sa z neho dymilo, ale obor nevyzeral, že mu to vadí, práve naopak, oheň pôsobil ako jeho súčasť. Najstrašnejšie však boli jeho oči. Oči, jediná časť na tele tvora, ktorá nebola čierna, blčali divokým fialovým plameňom a pozerali priamo na Mareka. Zračila sa v nich nenávisť a túžba zabíjať. Marek nedokázal uhnúť pohľadom, bol tými očami a pohľadom úplne zhypnotizovaný. Tvor zareval a ťažkopádne sa pohol smerom k nemu. Marek zamrzol od strachu, nevedel sa ani len pohnúť. Tvorovi stačilo pár ohlušujúcich dunivých krokov a ocitol sa pri ňom. Zdvihol obrovskú kamennú nohu a chystal sa ho zašliapnuť ako chrobáka. Pud sebazáchovy však Marekovi nedovolil len tak ležať. Chytil obrovi nohu a celou silou ho pár metrov od seba odtlačil. Samého ho prekvapilo, kde sa v ňom toľká sila nabrala. Postava z kameňa síce ostala mierne prekvapená, ale o to nahnevanejšie sa chystala na ďalší útok. Keď sa Čierny tvor pohol k ďalšiemu útoku, začala sa medzi Marekovými dlaňami formovať ohnivá guľa. Stále sa zväčšovala a keď bol obor dostatočne blízko, vrhol ju na neho. Dal do toho všetku silu, ktorá mu ostala. Posledné, čo videl bolo ako sa obor rozletel po celej lúke na desiatky kusov. Potom sa zobudil.

...

Po prebudení si Marek hneď všimol svetlo, ktoré mu svietilo spoza chrbta. Mandula sa zas hrala s telefónom, potešil sa, že jej hneď môže povedať o svojom zvláštnom sne. Z ľavého boku sa otočil na chrbát, ale v tom momente svetlo zmizlo a rukou Mandulu nenahmatal. Je to zvláštne, dnes by nemala byť v práci. Otočil sa znova na ľavý bok a v tom sa za jeho chrbtom znova objavilo svetlo. „čo to do prdele...?“. Znova sa pretočil na chrbát a situácia sa zopakovala. Svetlo zmizlo. Spravil ešte jeden pokus a keď sa svetlo po prevalení na ľavý bok znova objavilo príde mu na um šialená myšlienka. Môže to svetlo vychádzať z jeho chrbta? Posadil sa tak, aby si videl chrbát v odraze zrkadla. Neveril vlastným očiam. Zvyšky po takmer zahojených popáleninách sa sformovali do tvaru pripomínajúceho kladivo, z ktorého pulzuje mäkké, teplé svetlo. Popod zavreté dvere videl zapnuté svetlo v obývačke. Mandula musela byť tam. Postavil sa a ani si neuvedomil, že sa mu to podarilo bez akýchkoľvek problémov. Otvoril dvere a našiel Mandulu spať na gauči pri zapnutej lampe s otvorenou starou knihou. Prihovoril sa jej. „Mandula, čo je, spíš?“ Mandula sa nezobudila, len sa pomrvila. Spala hlbokým spánkom, z ktorého ju nevedel zobudiť. Zobral do rúk tú ošuntelú knihu a začal v nej náhodne listovať. Obsahovala rôzne zvláštne slová ako bylinky, elixíry, zaklínadlá, ale Mandulina záložka sa nachádzala na kapitole Bojovník. Strana bola ozdobená kresbami medzi ktorými sa nachádza aj znak kladiva. Vyzerá podobne ako kladivo, ktoré si pred chvíľou našiel na chrbte. Marek znova zatrasie Mandulou, ale tá sa nie a nie prebudiť. Posadil sa vedľa nej a začal knihu čítať.

...Bojovník je základná jednotka družiny. Je tam, kde je nutné, aby rozdával údery a ničil to, čo treba zničiť tvárou v tvár nebezpečenstvu. Zvyšok družiny ho podporuje, či už z diaľky kúzлами a šípami alebo mágiou a liečením. Žiaden bojovník sa nepúšťa do boja bez toho, aby mal za sebou liečiteľku...

...Bojovník musí byť vždy pripravený na nepredvídateľné situácie a mať plán na riešenie akýchkoľvek prekážok, ktoré sa môžu objaviť na bojisku. Odvaha, sila a strategické myslenie sú kľúčové vlastnosti, ktoré mu umožňujú prežiť a zvíťaziť v bitkách. Bez neho by bola družina zraniteľná a menej schopná čeliť výzvam, ktoré na ňu čakajú. Okrem svojej bojovej sily musí bojovník tiež rozumieť taktikám a spolupráci so zvyškom družiny...

Čo je toto nejaká inštruktážna kniha k spoločenskej hre? Pomyslel si Marek a čítal ďalej.

...tým, že si rola bojovníka vyžaduje veľa priamych fyzických stretov, je nevyhnutné, aby bola osoba v role liečiteľky pripravená vydať zo seba maximum. Liečiteľka je pre bojovníka neoceniteľným sprievodcom, jej prítomnosť mu dodáva istotu a odhodlanie...

V prípade rozsiahlych zranení, bojovník dokáže čerpať liečivú energiu zo života naokolo, z prírody, stromov, rastlín...

Obzrel sa po zoschnutých a umierajúcich rastlinách v ich byte a začal sa mračiť. Zrak mu padol na ich mačku ktorá sa pozerala naňho a vyzerala akoby sa tiež mračila..

...Bojovník sa nikdy nepúšťa do boja bez istoty, že liečiteľka je nablízku. V ich vzťahu je hlboká vzájomná dôvera, bojovník sa spolieha na jej schopnosti a ona na jeho silu a odvahu. Keď bojovník utrpí zranenia, liečiteľka okamžite zasahuje, využívajúc svoje znalosti a schopnosti, aby ho uzdravila...

Začínal mať z toho celého zlý pocit a tak zatriasol Mandulou silnejšie. Tá sa ani nepohla a tak čítal ďalej.

Táto väzba medzi bojovníkom a liečiteľkou je jadrom úspechu každej družiny. Ich vzájomná závislosť je kľúčová pre prežitie...

Na záver kapitoly o Bojovníkovi je vo veľkom červenom výraznom obdĺžniku napísané výraznými červenými písmenami upozornenie:

Upozornenie! V prípade, ak vzťah medzi bojovníkom a liečiteľkou prerastie do vzťahu romantického, musí sa mať liečiteľka na pozore. Láska ako najmenej prebádaná a pochopená oblasť mágie môže liečiteľke značne skomplikovať jej poslanie a život.

V prípade, že bojovník potrebuje viac liečivej energie ako mu liečiteľka dokáže poskytnúť, môže dôjsť k úplnému vyčerpaniu zdrojov liečiteľky bez jej vedomia!

Marek teraz už v panike silno trasie Mandulou a kričí na ňu aby sa zobudila.

Je nutné mať sa na pozore, môže ísť o život!!